

uspešnejša garancija za versko in meščansko svobodo vseh brez razlike narodnosti in vere. (Posebno tale zadnji odstavek je zelo na mestu!)

Odgovor Črne gore oziroma čin Črne gore vzbujajo nemo občudovanje, če pomislimo, da je izdan v trenutku ko vojne ladje petih velesil plovijo proti Črni gori. Črna gora se ne uda drugače, kot da se jo zdrobi, te slave pa morda vendarle ne bodo hoteli velesile doseči? Če se je pa dejansko ne napade — bo demonstracija brez vspeha in tista država, ki je te demonstracije klicala za eno blamažo bogatejša.

Srbija na strani Črne gore.

Zaeno s črnogorsko vlado je tudi Srbija odgovorila velesilam:

Srbija izjavlja v odgovoru, da toliko časa ne more odpoklicati svojih čet iz Albanije, dokler nova Albanija ne bo definitivno konstituirana in nrejene državne oblasti.

Dalje tudi ne more odpoklicati svojih čet izpred Skadra, ker je po pogodbi zavezana, da podpira Črno goro toliko časa, dokler definitivno ne bo sklenjen mir.

Konečno odklanja Srbija v svojem odgovoru vsak protektorat kakor tuje države nad katoličani in muslimani v onem ozemlju, ki pride po miru pod srbsko državo.

Tudi Grška se je uprla!

Ne samo Črna gora in Srbija, tudi Grška se je uprla zahtevi velesil, da bi zapustila južno Albanijo.

London, 2. aprila. »Reuter« poroča, da je Grčija velesilam izročila uradno izjavo, v kateri odločno pravi, da nobena grška vlada ne bo odredila, da grške čete izpraznijo od njih zasedeno epirsko in južnoalbansko ozemlje, in da prebivalstvo onih krajev ne bo trpelo, da bi se izročilo Albaniji.

Tako, sedaj pa vidijo velesile delo svojih diplomatov. — Ako se bo komu hotelo reči, da je neroden, za napotje in kaj podobnega — se mu bo reklo: diplomat.

MIROVNA POGAJANJA.

Porta je sprejela predloge velesil.

To pot se je Turčija podvzela. Velesile so ji izročile mirovne pogoje 31. marca, včeraj 1. aprila je Turčija že odgovorila. In sicer so velesile predlagale, kakor je znano, sledeče: meja med Bolgarijo in Turčijo naj tvori črta Midia—Enos; o Egejskih otokih bodo sklepale velesile; Turčija odstopi Kretu; zahteve zavezniškov po vojni odškodnini ne morejo velesile podpirati; kakor se sprejme ta podlaga za mirovna pogajanja, morajo sovražnosti prenehati. — Vse te predloge velesil je Porta sprejela v celoti.

Istčasno so izjavili zavezniki, da sprejmejo obmejno črto Enos—Midia kot bazo za nadaljnja pogajanja, obenem pa bodo zahtevali tudi odstop Egejskih otokov, vojno odškodnino in predačo vseh turških čet zapadno od linije Enos—Midia. Očividno je, da se nanaša zadnji pogoj na Skader. Zavezniki so pripravljene ustaviti sovražnosti le v tem slučaju, če Turčija sprejme te pogoje.

Kljub tem soglasjem obstoja važna točka, ki bo povzročila nesoglasje med velesilami na eni in Balkanskimi zavezniki na drugi strani. Ta točka je Skader. Zavezniki zahtevajo, da se posadka v Skadru uda srbsko—črnogorski armadi. Velesile, samoobsebi s tem ne bodo soglašale in zato ne moremo reči ničesar drugače, kot da je mir še daleč, če ne pade Skader. Ko pa pade — kaj nastane potem? ...

Trzinci.

(Spisal Jos. Ciperle, meščanski učitelj na Dunaju, umrl v Ljubljani, dne 21. novembra 1908.)

1.

Trzin je vas pri Mengšu na Kranjskem. Prebivalci te vasi so tedaj Trzinci. A ti Trzinci so neko posebno prekucuharsko pleme. Pravijo, da so potomci onih slavnih rokovančev, katere je mojstrsko narisal pokojni Jurčič v svojem romanu »Rokovnjači«. In vredni potomci so Trzinci svojih slavnih pradedov rokovančev. Prekucuharji so tudi oni, kakor že rečeno. Ko bi jih kdo postavil na kak kraj zunaj zemlje, izruvali bi tudi vse vijake, na katere je privitvena zemlja v neskončnem prostoru, ter bi jo telebili, kamor bi hotela pasti. To bi bila malenkost zanje. Ker pa do sedaj še niso imeli te izvrstne prilike, poskušali so vedno svojo telesno moč na samih malenkostih, katere so jih pač seznanile z onimi mnogokrat skrivnostnimi prostori, ki se imenujejo leče, a svetovne slave si še niso mogli pridobiti. Skoda!

2.

Nekoč, in to še pred kakimi 40 ali 50 leti, so bili Trzinci jako na glas. Osobito Ljubljanci so rajši zahajali med same kanibale kakor med

Slovenska zemlja.

Iz Maribora.

Pretečeno nedeljo smo imeli tu občni zbor »Slovenske kmečke zveze«. Konstatiramo kar v naprej, da je bilo to zborovanje zelo zadovoljivo vsled dejstva, da se ga je udeležila komaj tretjina one množice, kot pred tremi leti. Odposlanec je bilo, debelo vzeto, kakih 80, vse drugo pa so bili naši duhovniki, župniki, večinoma pa mlečezobi kaplani. Na zborovanje so prignali tudi do 10 viničarjev, kot stažfo S. K. Z. Zalošten je bil pogled na to »množico« a to prvič radi »množice« in drugič, ker smo videli med navzočimi tudi par, o katerih nismo mislili, da so res toli neumni, da se puste tako neusmiljeno »vleči« od naših duhovnikov. Govor poslanca Povšeta je bil včasih kaj neslan. Prava ironija se nam je zdel patetičen protest napram državi, ki rajše kupuje »kanone«, za kmeta pa nič nima. Ja, ja, gospod poslanec bi bili radi velik ljubitelj kmetov, pa pozabijo, da so samji tudi glasovali za — »kanone«, kakor sploh vsi klerikalni poslanci. Tudi hvalospev, koliko je že naredila kranjska S. K. Z., se nam je zdel zelo žaltev. Saj dobro vemo, da je položaj kranjskega kmeta še žalostnejši, kot oni štajerskega. Pravičen se nam je zdel edino le medklic, da S. K. Z. na Štajerskem, za svoje člane »ni storila nič«. Je bil sicer na to smeh, pa doždeval se nam je zelo prisiljen in nadušljiv. Dr. Korosčeva izjavljala so bila še bolj vodena. Edino zanimivo bi bilo morda to, da je ta razdiralec našega narodnega boja, čisto odkrito napovedal boj že obstoječemu sloven. obrt. in trgov. organizacijam po Slovenskem Štajerju. »Resolucija«, ki je bila prebrana, ima le to za vsebino, da naši backi popolnoma odobravajo dosedajno politiko svojih kolvov in da smejo ti delati vso slovensko politiko — na lasno pest! Kam jadraš slovenski štajerski kmet —??

Iz Ruš.

Ni mnogo slovenskih krajev tako prikupljivih, kot so znane naše Ruše nad Dravo in zelenim Pohorjem. Ponosni smo nanje mi, ponosna pa je tudi vsa slovenska ču-teča Dravska dolina. Saj so naše Ruše vzgledne v narodnem oziru v splošnem. Samo, da bi se odvadili še par starokopitnosti pri raznih pojavih našega življenja. Kar sram nas je bilo, ko smo n. pr. pri pogrebu ranjkega mlagata pretečeno nedeljo slišali, kar naenkrat nemško povelje tamošnje požarne brambe. Nekaj nas je presunilo, nekaj nas je dirnilo... Rajni je bil Slovenec, pa tudi govorilo se je izključno slovensko pri pogrebu. Ne Rušani! Kaj takega ne veči! Slovenci si hočemo v vsakem oziru ohraniti do Vas zupanje in veselja. Odvadite se takih slabostij v malem, da boste čisto popolni tudi v velikem na zunaj. Pa brez zamere.

Iz Ptuj.

Naša renegatska mestna klika bi morala gladi crkniti, če bi je ne podpirala slovenska okoliška množica. Seve, Ornih in njegovi vedno in vedno računajo na slov. nezavednost. Na belo nedeljo sta bila v Ptuj pri maši tudi dva Orla v kroju. »Nemški« Ptuj je bil seveda na mah v veliki nevarnosti in fanta nista bila le aretirana, marveč sta še morala plačati denarno globo. Ne potegujemo se morda za »Orle«, bilje-zimo pa ta dogodek le, da pokažemo

slovenski javnosti, kaj si vse dovoljuje ptujska renegatska špišarija nam nasproti! Tako daleč se ne spozabijo niti v Celju in Mariboru! (Op. ured.: Radovedni smo, kaj porečejo k temu klerikalni drž. in dež. zbor. slovenski štajerski poslanci.)

Iz Komna.

»Božji mlini meljejo počasi, a gotovo!« pravi pregovor, ki se je začel uresničevati v Komnu. Našim klerikalcem je bilo to že nebrojkrat napovedano, a oni menda tega niso hoteli verjeti. Ko so bili na vrhuncu moči in slave, so nam hoteli dati glavni udarec z izvolitvijo desetih častnih občanov, a glej, ko so položili zadnji kamen stolpu klerikalizma, se jim je ta začel rušiti in od tedaj gre pot iz višave v nižavo. Klerikalni štab je bil uverjen, da se nas upa naš dekan samo s pogledom držati na uzi, a mi smo mu pokazali, z nezaupnico županu in kler. starešinom, da temu ni tako. Sleddi je odzval 19 starešin in namestnikov (naprednih), no, in slednjič je prišlo, kar je moralo priti, to je odlok c. kr. okr. glavarstva iz Sežane, ki pravi: »Nalaga se tamošnjemu županstvu, da naj takoj pripravi vse potrebno za nove občinske volitve.« Z drugimi besedami rečeno: Ne spadate več tja, torej napravite prostor drugim. Preteklo nedeljo je imelo »Sadjarsko društvo za komenski okraj« občni zbor. Brezskrbnih obrazov so se zbrali odborniki (po večini klerikalci) v bivšem farovškem skednju, ki pa je predeljen v dvorano »Slov. kat. izobraževalnega društva«. Veselih obrazov so se menili, ker gotovi so bili svoje zmage. Njih pristašev je bilo kakih 15 navzočih. Kot da bi strela udarila med nje, posebno obledel je predsednik g. Goduči Miroslav iz Komna št. 18, ki je znan čitateljem »Dneva« iz »Komenskega Balkana«, ko se je prikazal na vratih v vsej svojej oblinosti, sam Bog nas varuj, oni — Švara, ki jim je pripravil do sedaj edino le bridke urice, a za njim cel roj udov, ki pa ni obetal njim nič dobrega. Naša gospoda notar in dekan gledata kliso... Predsednik odpravi zbor s hvalisanjem samega sebe. Po tajnikovem poročilu, ki ni trajalo več kot pet minut, je predlagal dr. Kotnik naj se izreče odobro za velikanski trud zahvala »z gor povzdignjenimi rokami«. Predsednik, da na glasovanje, a od navzočih 44 udov jih je bilo le 17 za zahvalo, a ostali proti. Predlog je padel. Dekanu se obraz daljša... Notar postaja razburjen... Predsedniku zmanjkuje sapa... ker take »hvalečnosti« za svoj »velikanski« trud ni pričakoval. IV. točka: Volite novega odbora. Dr. Kotnik razburjeno predlaga, naj ne-udi zapustijo dvorano. Predsednik takorekoč zapodi nekaj mirnih ljudi iz dvorane. Tem potom vprašamo, kako pravico so imeli do tega? Občni zbor je vendar javen, k takemu ima vstop vsakdo, posebno pa če ne moti nikogar. Štirikrat so šteli ude, štirikrat revidirali udnine itd. samo, da bi kaj našli, ki bi povzročilo kako besedovanje, da bi lahko občni zbor zaključili, in prenesli na drugi dan. Notar predlaga predsedniku zopet Mir. Goduči; protipredlog pa je bil za Josipa Švara. Komen 161/88. Klerikalci — pa! Glasuj! Švara 25 glasov, Goduči 19. Bil je izvoljen naprednjak Švara. Dekanu je postalo vroče... Notariu primanjkuje zraka... Bivšemu županu, menda sedanjemu upravitelju z »njegovimi lajtnanti« je postala dvorana zadušljiva, ker zrak

je postajal napreden, in vsi ti so jo odkurili iz dvorane, ki služi »veri in omiki« in jo prepustili naprednjakom. Komenski Odrin se je predal. Podpredsednikom je bil izvoljen g. Josip Kovačič št. 41; nato še potrebnost števila odbornikov, vsi — naprednjaki. Tako se je začel poraz dekanove nadvlade v Komnu. Komenci le tako naprej in pokažimo jim, da se upamo vladati sami sebe, brez, da bi hodili h komu k »raportu« najmanj pa h kakemu dekanu, čegar delovanje naj bo posvečeno edinole cerkvi, ker on je edino njen zaročenec. V tem »ničnostnem« svetu naj bodo delavci na polju politike oni, ki so v to poklicani. Kristus je ukazal učiti: »Ljubite se med seboj«, a ne pridgati o »Soči«, »Dnevu« itd. Na svidenje!

Dnevni pregled.

Mi, in veliki trenotki naše politike. Ne bom napisal kakšne razprave, hočem pa opozoriti na nek nedostatek, o katerem se mi dozdeva, da je že tudi marsikdo drug o njem razmišljal. V našem narodnem življenju v podrobnem, v onem nas južnih avstrijskih Slovanov pa v splošnem, je vse polno trenotkov, ki bi že sami po sebi zahtevali, da imamo tudi sami za se v rokah moč, z vsemi silami pred javnostjo — tudi najširšo — braniti naše interese. Morali bi jih z vso vehemenco dati, ozir. zastopati zlasti Nemcem nasproti t. pr., imeti bi morali za se svoj nemško pisani list, v katerem bi se osredotočevale vse naše težnje, ki bi bil naša obrana v pravem pomenu besede. Zlasti zadnje poletje smo radi tega mnogo zgubili. Imamo sicer Slovenci močno in lepo razvito slovensko dnevno časopisje, vprašanje pa je, če nam le to popolnoma zadostja! Nemški dnevnik informirjo nalašč Nemce dan za dnevom napačno, vsled česar — in to je popolnoma naravno — zgubljavamo marsikakšnega med njimi, kojega simpatije so bile preje — vsaj iz stališča narodne pravico-ljubnosti — na naši strani. In vrhu tega, nemške dnevnike do stalne polemike z nami. Dobili bi s tem nedvomno mnogo terena. Da nisem imel pred dnevi priložnosti govoriti z nemškim politikom — drž. in dež. poslancem gor. štajerskim — bi se bil gotovo kedaj pozneje oglašil. A mož mi je sam dejal: »Dokler bo naša žurnalistika stala na polju časnikarstva Vam nasproti brez močne od-pore v istojezičnem časniku, bo Vam težko, se nam ustavljati. Kaj pa hočete? Če se Vi še tako branite v slovenskem časniškem gozdu, je odmev le slaboten in lahko nam je, Vašo slovensko polemiko popolnoma zamolčati. Postavite nam močnega nasprotnika in vsilite nam žnjim, da Vas upoštevati moramo.« Dozdeva se mi, da ima mož popolnoma prav, zlasti v teh dnevih, ko nas poleg vseh ostalih, pobija še gostobesedni dr. Rostohar s svojimi brbljavostmi in slavoželjnostjo v »Unionki«. In konečno: Ali ni ravno epizoda »Rostohar—Union« najboljši dokument danes navedenega? Zdi se mi ta tema dovolj zanimiva, da se oglašim še kdo drugi, a ne samo iz krogov naše žurnalistike, marveč tudi iz ostale naše javnosti. Spectator.

Bombardirajmo! Dan na dan slišimo o bombardiranju na Balkanu. Naši južni bratje žrtvujejo življenje in imetje, da rešijo domovino, in da osvobode, kar je bila nekdanj njih last. Bombardirajo in zmagujejo. Kaj pa mi Slovenci? Ali je v nas še kaj krvi, še kaj navdušenja in prave po-

žrtvovanosti? Pogledimo, kako gre! Balkanec v boj za narodno stvar. Sledimo jim — bombardirajmo! To da kje, koga? Saj ni trdnjav... O so trdnjave — tudi mi imamo domovino, ki jo je treba rešiti. Bombardirajmo te dni nabiralnike naše Ciril Metodove družbe — Sokola in drugih družtev, ki skrbje za naše trdnjave. Bombardirajmo! Ako vržeš vanj krajcar — misli, da si ustrelil s puško, ako vržeš nikl, misli, da si zavril strojno puško — krone naj bodo kanonske krogle — petakoni pa naj veljajo za težke poljske topove — petak odleže za en jurš pod naslovom »pet na nož«. Slovenci bombardirajmo! Vse družbe naj tekmujejo med seboj v bombardiranju, pripravljaj naj se tudi »generalni naskok«, ki ga bomo storili ob prvi priliki, ko zaslišimo zopet o kaki večji zmagi s tem, da položimo »kamene« ali večjo svoto za naša društva. Nasvet je resen. Ako Črnogorec, Srb ali Bolgar pustil vse in gre s svojo krvjo branit domovino, zakaj bi mi ne bili zmoini žrtvovati par krajcarjev. Ako hočemo biti bratje svojih južnih bratov — bombardirajmo. Ako hočemo biti vredni veliki zmag — bombardirajmo tudi mi. Po naših gostilnah stojte nabiralniki prazni — in naše trdnjave padajo. Bombardirajmo!

V današnjem drugem podlistku prinašamo črtico »Trzinci« iz peresa pok. Jos. Ciperle. — Josip Ciperle je bil meščanski učitelj na Dunaju in je umrl v Ljubljani dne 21. nov. 1908. Josip Ciperle je bil marljiv in nadarjen mož — posebno se je pečal s pedagogiko. Zanimale pa so ga tudi druge vede — in ni pozabil svoje ožje domovine. Njegova gospa vdova nam je izročila nekaj manjših spisov, ki jih bomo priobčili. Vsi se odlikujejo po lepem jeziku — po krepkih mislih in zdravih dovtipih. Iz teh kratkih spisov se kaže kre-menita slovenska duša. Zato opozarjamo nanje.

Dalmatinski duhovnik o mučeništvu. Spljetska »Svoboda« prinaša sledečo vest: Pri veronauku je katehet Don Ante Alfrevič govoril o mučeništvu in dejal: »Tudi 20stoletje ima svoje mučeniške. V minulih dneh je umrl mučeniške smrti prepričan katolik zato, ker je otroval. Mučeni-k je: pater Palč. Otroci so molčali in so začeli debelo gledati kateheta. Tega mučeniška so ubili Srbi, ker so hoteli, da bi prestopil na pravoslavje, in ker ni hotel, so ga mučili in naposled ga je en srbski vojak prebodel in s sabljo razseknil na kosce.« »Ni res, ni res« — so zakričali otroci. »Palč je bil puntar, ki je šuntal Annavte proti Srbom in Črnogorcem.«

Ljudska knjižnica v Mariboru (Narodni dom) je štela meseca sušca t. l. 202 čitatelja, ki so si izposodili 405 knjig. — Knjižnica ima vse najnovejše knjige in je dostopna brez izjeme vsakomur; kupi si izkaznico za 20 vin. na katero dobi 12 knjig. Izposojajo se vsak torek in četrtek od 7. do 8. ure zvečer in vsako nedeljo od 9. do pol 11. dopoldne.

Z moškega učiteljsca v Gorici. O tem zavodu smo čitali v začetku tekočega šolskega leta marsikaj lepega. »Dan« nas je temeljito seznanil z katehetom dr. Kobalom. Seveda: Gospoda sedijo na previsokem stolčku, da bi poslušala pritožbe in korigirala svoje postopanje z g-jenci. In če se zopet oglašamo, ne delamo tega zaradi njih, ker njih srca so otopela. Mi govorimo javnosti, in ona naj sodi! Pred kratkim se je zgodilo, da so izobčili iz zavoda nekega študenta. In odkrito poveda-

rodostojno izpričati, da je dobil ta denar po pravični poti, so ga zaprli. Dognali so potem tudi pravično, da sta to tista tisočaka, katere je poneveril oni v Trzinu nakresani defravdant. Tisočaka sta šla potem za železna vrata tedanje justične palače na Zabljeku. Toda v slavo ljubljanske deželne sodnje bodi povedano, da so dobili obsojeni Trzinci radi pretepa tega goljufa jako milostljivo kazni. Upoštevala je namreč sodnija:

»Da brez trzinski vrlih korenjakov, Ne bil bi videl gospodar več tisočakov.«

6

Pri vsi svoji divjosti so pa bili Trzinci veliki babjeverci. Nekega dne pozno zvečer so se jako hudo pretepali. To ni bilo sicer nič navadnega v Trzinu. Zakaj so se pretepali, o tem niso nikdar razmišljali. Pretep jim je bila potreba, kakor lačnemu kos kruha. Oboroženi so bili s palicami, gorjaci, koli in plankami, ki so strašansko padale po glavah, plečih in hrbtisih hrabrih Trzincev. Marsikateri teh junakov je bil že oblit s krvjo.

Kar naenkrat se začuje od daleč zvonček, ki je naznanjal, da nese duhovnik umirajočemu zadnjjo popotnico. Mahoma teletijo trzinski bojev-niki svoje gorjace in kole daleč od sebe, pokleknejo kraj ceste, ter se

ni Trzinci celo s hromci niso imeli usmiljenja. Osupnjen pogleda berač krog sebe in milo zajoče: »Oj, usmilite se ubozeга hromca!« Toda v odgovor prileti zopet poleno in zopet poleno. Berač pa ne bodi len, stori, kar bi storil vsak pameten človek na njegovem mestu, dene berglje čez ramo, ter jo urnih krač odkuri iz Trzina.

Od tistega dne ga vsaj Trzinci niso več videli hoditi ob bergljah. Ozdravila ga je čudotvorna moč trzinskih polen.

4.

Nekoč so kurirali neko prav prepirljivo žensko. Ta ženska namreč je posebno s svojim možem jako mnogokrat kregala. Nekoč se je tudi sporekla z njim prav robato ravno pred trzinsko vasjo. Tako se je razkačila nad njim, da celo z njim ni marala iti dalje, ter kar sama divjala v Trzin. Mož njen pa, jako miren človek, je krevsal počasi za njo, misleč si: Kedar se boš nadirjala, se boš pa ustavila!

Toda v Trzinu so jo ustavili Trzinci, da ji malo ohlade prevročo njeno kri. Ženska pa začne z milim glasom klicati svojega moža: »Ljubi Andrejček, kje si, kje si! Pridi na pomoč, pridni na pomoč!« Tako ljubeznivo ga še nikdar ni klicala. In prikrevsal je tudi v resnici Andrejček s samokresom v roki. Na tako orožje pa

Trzinci niso bili pripravljeni, in pustili so žensko.

To dejstvo je pa kuriralo popolnoma to žensko. Od tistega dne se ni nikdar več sprla s svojim možem, kajti domišljala se je, da je bila to božja kazen, da je prišla Trzincem v roke, ker je bila vedno preveč groba s svojim možem. In zakon njiju je bil od tega dne postlan s samimi rožicami.

5.

Nekoč je prišel tudi neki defravdiran denar po njih v roke pravemu gospodarju. Ne more se sicer reči, da so ga z dobrim namenom izročili mu, a zgodilo se je le. Bilo je takole:

Nekdo je poneveril večjo svoto denarja v Ljubljani, zbežal od tod, ter jo krenil proti Dunaju. Takrat še ni bilo železnice. Ko je prišel v Trzin, napadli so ga Trzinci po svoji stari šegi in navadi, kakor vsacega, ter ga potokli na tla. Ko je potem ležal v nezavesti, prebrskali so vestno vse njegove žepne ter so tudi srečno našli ponever, svoto, med drugim tudi dva bankovca po tisoč goldinarjev. Ta dva tisočaka sta bila pa osodopolna zanje. Poslali so potem nekega Trzinca, ki je najpoštenjeje izgledal, v Ljubljano, da ju tam izmenja za drobiž. Toda Ljubljančanom se je zdel tudi ta Trzinec jako sumljiv, ter so ga izročili slavni ljubljanski policiji. Ker se pa ni mogel tu ve-

no, da še doslej ne vemo za vzroke, ki bi zadostno opravičevali izključitev. Morda jih bodo znali povedati gospodje profesorji, ki so glasovali za izključitev? Pa jih ne bodo povedali, ker jih ni. **Doslej namreč zadostnih vzrokov niso povedali.** — Da je dotični študent obiskoval neka znanstvena predavanja in iz kolegijskega predavatelja, to vendar ne opravičuje tako hfre izključitve. Gospod profesor Petrossini pravi, da se je študent vedel arogantno. Morda zato, ker je pri zasliševanju z mirno vestjo rekel, da le **hlapci in hinavci se lažejo in da svobodni človek govori resnico?** Ali pa zato, ker ni hotel podpisati od njega nepregledani zapisnik? S stvarjo se bo pečal še deželni šolski svet. Da bi le razsojal pravično in ovrget brezobzirno kruto obtožbo učiteljskega zbora! Sicer: Studentje, učiteljski, zakaj ne protestirate in branite čast učiteljskega v svojih prednikov v Kopru? Vi pa Finžgar, Kobal, Lavrenčič: Ne bo Vam teknila avanzma pridobitven s tem, da ste vrgli mlado življenje na cesto. Take stvari se gode le po slovenskih zavodih, kjer so kateheti zavladali z vsjo klerikalno mogočnostjo. Bomo še pisali o tem.

— **Gasilno in reševalno društvo v Kranju naznanja sklep,** po katerem se ne bo več udeleževalo procesij in da omeji svojo soudeležbo pri požarih in nesrečah le na mesto Kranj. Zadnje utemeljuje s tem, ker deželni odbor kranjski noče dati podpore. Dopis se vzame na znanje. To je vzgledno društvo, temu pa bi sledila tudi druga!

Bitka s steklenico. Kakor vemo vsi, so Trzinci strašno razburjive narave, in to že iz starih, starih časov. Kakršni so že bili stari Trzinčji, taki so sedaj tudi njih potomci. Naenkrat jim zavre v glavi kri, katere ne pohladi niti pet polnih škafov vode. France Rebolj je tudi Trzinec in kot tak ima hudo vročo kri. Ej, kadar mu ta zavre. Drugače je posestnikov sin in je star devetnajst let. V teh letih pa kakor bi imel človek sršene v sebi. Dne 2. marca t. l. je sedel v Strmoletovi gostilni v Trzinu posetnikov sin Friderik Narobe. Ni sedel sam. Druščino mu je delala polna steklenica, ki se je bahato šopirila na mizi in iz katere je Narobe zdajpazdaj srkal njeno vsebino, ki pa nikakor ni bila, brezalkoholna; podomače povedano: Friderik Narobe se je naslajal ob rumenem pivu. Bilo je že precej pozno, ko so se odprla vrata gostilne in v sobo je stopil Franc Rebolj. Glava mu je delala precej krasne loke od desne na levo in od leve na desno, kar je pričalo, da je Franc Rebolj ali pijan ali pa utrujen in zaspan, bi vendar ne hodil v gostilno. Rebolj si je naročil piñaje in sedel moško za mizo. Kmalu pa mu je začela cincati glava, dvignila se je še enkrat, dvakrat, nato pa se poobrila z mizo in jo je poljubila, to se pravi: Franc Rebolj je zadremal kakor kralj Matjaž. To ravnanje kralja Matjaža, oziroma Franceta Rebolja pa ni bilo nikakor povšeči Frideriku Narobetu. »Kaj bo hodil v gostilno spat kunjo? Naj rajši doma ostane! Tako je!« In Friderik Narobe je sklenil, da bo napravil s Francetom Reboljem kratek proces. Vzel je kozarec piva in se je približal dremajočemu kralju Matjažu. Napravil je z roko čudovito gesto in ubogi zaspani kralj Matjaž je imel naenkrat vso vsebino kozarca za

začno poniž, križati in skesano trkati ob prsi. Lepo je bilo pogledati klečeče Trzince ob cesti.

A ko se je oddaljil duhovnik od njih, skočili so takoj tje, kamor so vrgli prej svoje bojno orožje, a glej! naskli niso ničesar več. Iskali in iskali so dolgo, a našli niso le nič. Iznašli so pa v svojih bistrh buticah, da je bil to prst božji, da jim je Bog sam skril to orožje, češ, jaz hočem, da se ne pobijate. In odšli so mirni vsak na svoj dom.

Več dni so živeli potem v trdni veri, da je zmanjkalo orožja vsled božje volje, in niso se tudi pretepali. A prišlo je vendar na dan, da so se med tem, ko so klečali Trzinčji ob cesti, priplazile njih ženske do kolov, jih pograbile in odnesle domu. Ko so izvedeli to, začeli so se med Trzinčji zopet običajni pretepi.

7.

V najnovejšem času se sliši malo o Trzinčih. Počasi se pomikajo med dekadente. Užene se namreč vsaka stvar na svetu. Užene se star lev, užene se najsrboritejša babnica, užene se največji galantnež, užene se najljubejši državnozborni kričar, in iz krvoločnih tigrov postajajo Trzinčji preprosti ljudje. Njih pretepaška slava blede od dne do dne. Njih slavni pračedje, glasoviti rokovanjčji bi pljunili z zaničevanjem na te potomce — trzinske dekadente.

vratom. To mu gotovo ni bilo bogve kako prijetno, zakaj kralj Matjaž je kakor bi ga kača picila skočil pokonci in zagromel: »Kdo pa me je polil? Auf!« In kralj Matjaž se je oborožil s pivsko steklenico. Ko je Friderik Narobe videl, da je narobe napravil in ko je spoznal, da mu grozi kralja Matjaža bridki meč v podobi pivske steklenice, je pobegnil. Pa ne iz sobe. Na mizo je skočil: »Tu je zdaj moja trdnjava, tu na visokem kralju. Kakor niso Črnogorci mogli dobiti Skadra in ga še niso, tako bom tudi jaz na tej višini na varnem. pa četudi napravi Rebolj juriš!« si je mislil hrabri Friderik Narobe. Pa je zopet narobe mislil. Rebolj je res napravil juriš in je slavno zmagal. Njegova krepka roka je visoko dvignila meč — steklenico in je zadela z njo Narobeta v glavo in sicer v obližje senca. Trdnjaskemu junaku se je kar posvetilo v glavi in zdelo se mu je, da bi je njegova zadnja ura in da bo treba trdnjavo predati. Skočil je z mize in se je hotel še z zadnjimi močmi boriti za svojo trdnjavo. Pa ni bilo več treba, zakaj sovražnik se je umaknil v sosednjo čumnat. »Za njim!« se je zasvetilo Narobetu maščevanja polno oko in udrl jo je za sovražnikom. Ta pa je že davno izginil. Trdnjava je bila sicer rešena, toda njen poveljnik je bil ranjen. Izmišlilo so mu rano in ga obvezali. Trdnjava pa je bila vendar rešena. Kaj lahko pa bi se zgodilo, da bi jo sovražnik začel z nova naskakovati. Ob pravem času pa je prišlo poročilo o bitki na ulio veselam — senatu deželnega sodišča, ki je sovražniku prepovedalo nadaljno bombardiranje trdnjave. Poklicalo pa je tudi na odgovor oblegovalca — Fr. Rebolja. Ah, in zmagalec Narobeteve trdnjave je bil včeraj obsojen na štirinajst dni strogega zapora. Junak je sklonil glavo in je molčal. Gotovo si je mislil: »Sic transit gloria mundi!«, tako mine slava sveta.

Maškare v Domžalah ali žalostna zgodba o remeljni. Ta zgodba se je vršila letos na pustni tork v Domžalah. Pustni tork je pustni tork. Že od nekdaj je pri nas navada, da imajo na ta, sv. Pustu posvečeni dan, maškare glavno besedo. In tako se je zgodilo tudi letos v Domžalah. Fantje so se napravili v gostilni pri Janežiču za maškare in so začeli kot taki svoje rajanje. Maškar je bilo po celih Domžalah vse polno. Ljudje so se jim smejali in jim dajali tu denar, tam vino. Vino seveda v gostilnah. In maškare so začele piti in so pile tako, da so bile dvakrat maškare. Ena izmed teh maškar je bil tudi France Jenko, 19letni posestnikov sin iz Domžal. Kot maškara je hodil od gostilne do gostilne in je popival in zbijal šale. Razume se, da se ga je slednjič že precej nalezlo. Slednjič je Jenko našel prijatelja — bilo je že precej pozno — v gostilno Matevža Cerarja, kjer si je zopet namakal jezik v vinu. Kmalu za Jenkom pa je stopil v gostilniško sobo tudi hlapec Janez Urbanija. Ko je ta Jenka zagledal, se mu je njegova, Jenkova, maska zazdelo silno neumna. Šel je torej k maškari Francetu Jenku in mu je strgal peresa raz klobuk. No, Jenku to seveda ni bilo povšeči in planil je na Urbanijo kakor razjarjen ris. Začela se je borba z nohtmi in Jenko je bil kmalu ves razpraskan po obrazu. Bitka se je slednjič končala za zmirom, posebno ker je odšel hlapec Urbanija domov v svoj hlev spat. Tam je namreč ležal. Bil je precej vinjen, legel je na posteljo in je kmalu zaspal. Luči, ki je bila v hlevu pa ni ugasil. Takole okrog polnoči je bilo, ko se hlevna vrata nenadoma odpro in iz noči stopita v hlev dve grozeči postavi izmed katerih je imela prva v rokah remelj. Ona postava, ki je imela remelj v rokah, je bliskoma prihitela k Urbanijevi postelji. In Urbanija je strahoma videl, kako se je remelj dvignil in Urbanija je strahoma občutil, kako ga je remelj drugič dvignil in Urbanija je nato še nešteto krat strahoma videl, kako se je remelj dvigal in ga z njim božal — ona grozna postava je bil Jenko maščevalec. Sodišče pa ni bilo z njegovim maščevanjem prav nič zadovoljno in Jenka maščevalca obsodilo včeraj na dva meseca težke ječe. Ono drugo postavo, ki je stopala z Jenkom ono noč v hlev, kjer je Urbanija ležal — Janeza Habjana — je vsled pomanjkanja dokazov oprostilo. Tako se je končala torej žalostna zgodba o domžalskih maškarah, o remeljni in o Jenku maščevalcu.

Pri streljanju iz možnarja ponesrečil. Na Veliko nedeljo je streljal

iz možnarja 50letni posetnik Janez Brenc iz Dovja. Po lastni neprevidnosti se mu je pri nabijanju naboj izprožil in celi strel ga je zadel v levo stegno in ga težko poškodoval.

Se ena nesreča pri streljanju iz možnarja. Te dni sta hotela tovarniška delavca Jože Logar in Mihael Papler odstraniti iz nekega možnarja star naboj. Ko sta naboj vrtala, se je možnar nenadoma izprožil in celi naboj je zadel delavca na obe roki in oba težko poškodoval. Tudi nesreča po lastni neprevidnosti.

Dva nasilneža. Samski Ignacij Kmet je bil že od Novega leta uslužben kot hlapec pri posestniku Francu Maroltu v Obrijih. Na Veliko ponedeljek ga je obiskal njegov brat France Kmet in je ostal tam še naslednji dan. Oba brata sta obiskala več gostiln in sta prišla precej natrkana domov, vsled česar je nastal med njima in med posestnikom Maroltom prepir. Oba fanta je Marolt porinil skozi vrata in ta za njima zaklenil. Z gnojnimi vilami in z odprtim nožem sta razgrajala nato siloma vdrla v hišo in sta grozila Maroltu, da ga bosta ubila. Marolt je ves prestrašen pobegnil. Brata Kmet sta nato razbila stensko uro, razlila sta iz neke posode deset litrov mleka in poškodovala še več druge hišne opreme. Oba je orožništvo aretiralo in izročilo deželnemu sodišču.

Ciril Metodova družnica na Brdu pri Lukovici ima svoj občni zbor v soboto 5. aprila t. l. ob 7. uri zvečer v gostilni gosp. Smrkolja, sedaj Pungartnik in Blatnik. Dnevni red: 1. Pozdrav načelnika. 2. Poročilo tajnika in blaginjskega. 3. Volitev odbora. 4. Slučajnosti. K obilni udeležbi vabi odbor.

Jadranska banka. Dne 30. marca t. l. ob 10. uri dopoldne se je vršil VII. redni občni zbor delničarjev Jadranske banke v Trstu. Zborovanje je vodil predsednik banke, njegova ekscelencija Niko baron Nardelli. Čista bilanca per 31. dec. 1912, izkazuje sledeče stavke: Aktivna: Gotovina v blaginji 971.836 K 50 v, menice 7.207.618 K 10 v, vrednostni papirji 2.218.030 K 81 v, konzorcijski posli 360.922 K 12 v, dolžniki 22.196.575 K 64 v, nepremičnine (bančna poslopja v Trstu, Spljetu in Šibeniku) 670.862 K 40 v, inventar 98.606 K 86 v, prenosne stavke 175.310 K 95 v, skupaj 33.899.763 K 38 v. Pasivna: delniška glavnica 8.000.000 K, rezervni zakladi 642.283 kron 58 v, vloge 6.556.868 K 72 v, upniki 18.018.507 K 36 v, nedvigljive dividende 1847 K 50 v, čisti dobiček 680.246 K 22 vinarjev, skupaj 33.899.763 K 38 v. Kakor iz pregleda razvoja razvidimo, je Jadranska banka tudi v preteklem letu lepo napredovala; skupni promet je znašal 1.457.379.822 K 58 v (lani 913.107.548 kron 58 v). — Jadranska banka je otvorila v minoletem letu dve novi podružnici in sicer v Kotoru in Metkovicu, in je s tem razširila mrežo svojih podružnic na 8. Podružnico v Kotoru je pridobila banka s tem da se je z njo fuzijirala že dolgo vrsto let obstoječa dobro vspevajoča Hrvatska bankovska štedionica. Predlog upravnega in nadzorstvenega sveta glede razdelitve čistega dobička je bil enoglasno sprejet in se bode izplačala za leto 1912, kakor lani 6¹/₄% na dividendo t. j. 25 K po delnici (glej današnji insert). Dividenda je plačljiva od danes pri blaginjski banke v Trstu, Dubrovniku, Kotoru, Ljubljani, Metkovicu, Opatiji, Šibeniku, Spljetu in Zadru. V dopolnitev nadzorstvenega sveta Jadranske banke je bil enoglasno izvoljen g. dr. M. G. vitez Domenež, zastopnik generalnega ravnanja c. kr. priv. južne železnice itd. na Dunaju.

Ljubljana.

— **Se par dni** in »Balkanska vojna« — izide bogato ilustrirana, na 80 straneh za 20 vinarjev. — Opozarjamo naše naročnike, da čim prej pošljejo naročnino in da nam sporoče, da hočejo knjigo imeti. Dobro bi bilo, da bi jo po deželi naročali po več izvodov skupaj.

— **Nemščina prva!** S podpravljenjem policije se je slovenski značaj Ljubljane še bolj germaniziral. Ne le da so uvedli skrajno neukusne in kakor se je že na Dunaju izkazalo, tudi popolnoma nepraktične **pickelhaube**, zaradi katerih stražniki poleti omedlevajo, pozimi pa v glavo zmrzujejo, — tudi **uradni jezik** bo seveda nemški. Doslej je policija uradnovala povsem slovenski, kar je bila na slovenski zemlji le njena prokleta dolžnost. A tudi napisi nad stražnicami bodo **nemško-slovenski**. Na okroglih tablah z orlom v sredini bo **glavni napis nemški**, in spodaj primerno ponižan, še slovenski napisek. Tako bomo imeli v Ljubljani poslej **k. k. Sicherheitswachtpostne!** Po čegavi zaslugi, g. dr. Susterski?

— **Javen shod** priredi »Politično in gospodarsko društvo za Poljanski

okraj« danes zvečer ob 8. v gostilniških prostorih »Na klavnici«, Mesarska cesta št. 4. Govori deželni poslanec g. dr. V. Ravnhar o predmetu »**Vodne sile ob Ljubljani in mestna občina.**« Zadeva je za vsakega prebivalca mesta Ljubljane največjega pomena. Razen tega pridejo na razgovor še druga gospodarska vprašanja. Komur je za prospeh Ljubljane, naj se shoda udeleži!

— **Druga benefična predstava** dramskega občja slov. gledališča se vrši danes v četrtek. Vprizori se zabavna burka s petjem »**On in njegova sestra.**« Glavne vloge so v rokah gospoda Jos. Povheta, gospoda Skrbinskega in gđe Vere Danilove. Sodeluje vse dramsko osebje. Pri predstavi svira orkester slov. filharmonije. Predstava, ki jo režira gospod Povhe, se vrši v prid dramskemu osebju, torej izven abonementa, za lože nepar. Upamo, da bo izkazalo občinstvo to pot našim marljivim igralcem s svojim obiskom v večji meri svojo hvaležnost, nego je to storilo pri tako žalostno obiskani torkovi predstavi.

— **K poročilu o »Čebelariskem društvu«** omenjamo, da je tajnik in blaginjski tega društva Hinko Zirkelbach, ne pa Ivan Zirkelbach, knjigovodja pinarne.

— **Iz Simon Gregorčičeve javne ljudske knjižnice v Ljubljani** si je 987 strank v mesecu marcu izposodilo 3015 knjig. Povprečno na dan 110 knjig. Letos se je že izposodilo 9146 knjig. Knjižnica šteje okrog 6000 zvezkov.

— **Mestna hranilnica ljubljanska.** Promet meseca marca 1913. 1643 strank je uročilo K 841.155.13. 1512 strank je dvignilo K 1.031.862.58. Stanje ulog K 41.811.088.72. Število uložnih knjižic 29.054. V I. četrtletju 1913 se je hipoteknih in občinskih posojil izplačalo K 468.721.66, vrnilo kron 416.515.55. Stanje posojil kron 26.634.810.35.

— **Kinematograf »Ideal«.** Danes se predvaja zadnjikrat senzacijski kriminalni roman »**Železna roka**« ali »**Beg iz Bagua.**« Velekomičen je film »**Jokey iz ljubezni**« z Maks Linderm. V petek drugi del senzacijskega filma »**Ljudje med ljudmi**«, ki je vzbudil pretekli teden velikansko zanimanje. V soboto »**Obleganje Odriana**«, najboljši dosedaj kazanih filmov.

Trst.

Smrt, nesreča na krovu norveškega parnika »Bratsland«. Kapitan umri zaradi padca. V ponedeljek zjutraj okoli 7. ure so razkladali pred livarno pod Škedenjem premog s parnika »Bratsland«, ki je priplul te dni v naše pristanišče. Nesreča pa je hotela, da je padel iz koša velik kos premoga ravno takrat, ko je bil kos dvignjen najvišje v zrak, da bi ga nato spustili na breg. Premog je padel ravno na kapitana parnika, Alojzija Hansena, starega 37 let, iz Brevika na Norveškem. Težak kos je zadel kapitana s tako silo, da se je omočil in izgubil ravnotežje in je padel s poveljevalnega mostu, na katerem se je nahajal. Ubogi kapitan je padel na krov in obležal nezavesten. Ko so prihiteli k njemu nekateri mornarji, so ga zagledali vsega v krvi, na glavi pa je zijala grozna rana. Nemudoma so poklicali švedskega zdravnika dr. Freibergja, ki je prišel takoj na mesto nesreče. Ko je pregledal ponesrečenca, je spoznal, da ima revež razbito lobanjo in strto vratno vreteno. Telefonično je bil poklican avtomobil z zdravniške postaje, ki je prepeljal mladega kapitana v bolnišnico. Čez pol ure pa je že izdihnil, daleč od svoje domovine.

Pozlačen baker. V zadnjem času je bilo mnogo ljudi ogoljufanih, ker so nakupili predmete, ki so bili le pozlačeni, a so jih plačali za zlato. Policija je pridno zasledovala te goljufive pozlatarje in jih je tudi nekaj izsledila in zaprla. Včeraj pa je prišel na vrsto zlatar Aleksander Tamaro. Bil je na sumu, da pozlačuje baker in ga prodaja za zlato. Včeraj se je izvršila hišna preiskava v njegovi trgovini in na stanovanju v ulici Massimo d'Azeglio št. 3. V trgovini ni mogla najti policija nič sumljivega, pač pa so našli v njegovem stanovanju več klopčičev bakrene žice in večjo zalogo tenkih zlatih ploščic in nekaj platine. Zlatar je bil aretiran in najdene sumljive predmete je policija zaplenila. Zlatar pride pred sodišče.

Predržnost tatov. Konja in kočijo so odpeljali iz hleva. Alojziju Erzetiču iz Kormina, ki stanuje v ulici Bariera veechia 39, so ukradli tatovi konja in kočijo. Ponoči so se splazili v hlev, kjer je imel Erzetič konja, razbili vrata, vpregli konja v kočijo in se odpeljali. Hlev se nahaja v ulici Bosco 12. Ko je prišel zjutraj Erzetič v hlev, ni našel ne konja, ne kočije. Podal se je nato na policijo in je javil tatvino. Konja in kočijo je cenil na 1600 K. Erzetič

je zelo potrft, zakaj konj in kočija sta bila vse njegovo premoženje.

Člani nar. kluba »Triglav« so uljudno vabljeni na sestanek, ki se bode vršil v petek, 4. t. m. ob pol 9. uri zvečer v kavarni »Minerva«.

Mladenka se je vrgla pod vlak.

Trst, 31. marca.

Včeraj popoldne se je vrgla mlada ženska pod dirajoči vlak. Mladenka je stara 21 let in stanuje v ulici Pavlo Vergerio in se menda imenuje Gizela Lesich. Do tega obupnega koraka je prignala mladenko nesrečna ljubezen. Gizela je bila uslužbena pred nekajimi meseci v neki trgovini čevljev v ulici Belvedere. Njen gospodar je bil mlad človek in Gizela ga je vzljubila posebno zato, ker je bil tudi on zelo priazen z njo. Polagoma sta si bila bolj in bolj odkrita in naposled se je razvela med njima ljubezen. Ljubimkova sta, in Gizela je bila vsa srečna in živela v prepričanju, da bo njen gospodar njen soprog, saj jo je tako ljubil. Gospodar pa je bil že oženjen, a njegova soproga je bila odsotna, menda je nekje v Italiji. Gospodar pa ni o tem ničesar znil Gizeli. Obnašal se je pač tako, kakor da bi bil še fant. — Te dni pa je bila Gizela nekje izvedela, da je njen gospodar oženjen. Opominjali so jo, naj zato ne občuje z njim preintimno. Za mladenko je bil to silen udarec, vendar pa je bila še v dvomu in mislila je, da so ji drugi le zavidni. Vendar je koj, ko je to slišala o svojem gospodaru, hitela k njemu v prodajalno in mu povedala, kaj je slišala o njem. Očitala mu je, zakaj jo je slepil in mamil, zakaj ji ni povedal, da je poročen, da bi vsaj ne upala nanj. Njen mladi gospodar pa je tajil, da bi bil poročen. Ko pa je hotela izvedeti Gizela razne podrobnosti in ga prav resno in odločno zavračala, se je gospodar hipoma razjezil, nato je odšel iz prodajalne in je izginil. Odpeljal se je bil iz Trsta. V začetku je mislila Gizela, da se je njen ljubimec in gospodar le razžalil, ker mu je očitala takih pregreškov, toda ko je izvedela, da je njen gospodar in ljubimec odpotoval iz Trsta, se je hudo razžalostila. Tedaj je bila prepričana, da je vse res, kar so ji povedali. Drugače bi ne bilo mogoče, da bi odšel kar iz Trsta, ne da bi ji kaj rekel, ne da bi jo pozdravil. Njeno prepričanje je še potrdilo to, da se ni vrnil več njen gospodar, čeprav je poteklo že več dni od njegovega odhoda. To je spravilo mlado žensko v obup in sklenila je končati svoje življenje, zakaj tega ni mogla več prenašati, da bi bila zapeljana in varana od gospodarja, zraven pa še zasmejavana od svojih znancev. — Včeraj je napravila grozen sklep. Ponoči se je napravila in odšla proti Sv. M. Magdaleni, kakor da bi šla na izprehod. Prišla je do železne ceste in se je ustavila ob progi. Mitnice so bile spuščene, kar je bilo znamenje, da pride kmalu vlak, ki dospe ob 3 in pol na kolodvor državne železnice v Trst. Vlak, ki je imel pridrati vsak čas, je prihajal iz Pulja in nosi štev. 109. Vse polno ljudi, ki so se izprehajali tačas v krasnem popoldnevu, je stalo ob progi in čakalo, da pojde vlak mimo. Tudi Gizela je stala ob progi, čisto mirna je bila in naslanjala se je na zaporniški drog. Vlak je prihajal. Še nekaj trenutkov in pridirjati mora do mitnice. V tem hipu se je dekle pripognilo in smuknilo pod drogom na drugo stran. Nato je brez obotavljanja stopalo proti tračnicam. Vlak je bil le par sto metrov oddaljen. Ljudje, ki so videli dekle, so začeli vpiti na vso moč, naj se umakne vlaku, ona pa je stala sredi proge in je zrla nepremično v vlak pred seboj. V zadnjem hipu pa se je vrgla na tračnice in je izginila pod ropotajoči stroj. Ljudstvo je zakričnilo od groze in mnogi so bežali proč, da bi ne videli tega prizora. Strojvodja, ki je tudi opazil dekle na progi, je brž ustavil vlak, toda bilo je prepozno, zakaj vlak je dirjal z veliko silo. — Dekle ni bilo videti. Ko se je vlak ustavil, so zagledali dekle, ki se je bilo zaježilo med neko železje ob strani stroja. Truplo je bilo nedotaknjeno, in dekle je še živelo. Izvlekli so jo izpod stroja, a tu se je pokazal grozen prizor, dekletu je bila odtrgana noga popolnoma proč pod kolenom. Navzoči ljudje so bili tako pretresli, da niso vedeli kaj storiti. Nobeden od navzočih ni maral nesti nezavestno dekle v bližnjo bolnišnico, in to iz groze. Nazadnje so nekatere straže in sprevodniki vzdignili dekle na vlak, ki je odpeljal dekle s seboj v mesto. Nekdo pa je telefonično na zdravniško postajo, naj pride zdravniški yoz z zdravnikom na postajo, ker se je zgodila nesreča. Dekle je bilo seveda nato takol obvezano na postaji in potem odpe-